

де, нъ и боляре ти и голѣмци ти зели да приемать нова та вѣра. Христянство то вече го имало на всякъдѣ, и въ римската войска и въ сенатъ тѣ. Мнозина ревностни христяне се отричали отъ свѣтъ тѣ, отивали въ пустини ти и въ гори ти; тамъ около тѣхъ се събирали други постници, и съставяли *иночески* общини.

Константинъ се отхранилъ въ почитане камъ христянската вѣра, зашто майка му благочестива Елена била закрилица на христяне ти. Има едно прѣдание, че кога билъ Константинъ на война съ одного отъ противници ти си (Максенция) показалъ му се на небо то кръсть съ надписъ: »съ това ште надвиешъ«. Слѣдъ това той въ войската си намѣсто напрѣдний сребрний орелъ въвелъ прѣпорци съ кръсть. Това нѣшто толкова много насърдчило христяне ти, които ги имало много въ войската му, та помогнали да побѣди. Слѣдъ свѣршоване то на тая война Константинъ издалъ въ Миланъ едиктъ, който позволявалъ на христяне ти свободно да исповѣдатъ вѣрата си и да влизать на служба (313 г.). Отпослѣ той зель въ всичко да прѣдпочита христяне ти отъ езичници ти, и много залегналъ да се уреди Христянската цркъва; така христянство то на негово врѣме станало вече господствующа вѣра въ Римско то царство. Той градилъ цркви, а на духовенство то давалъ мѣста съ всякакви привилегии (запр., да не дава даване); гледалъ да прѣкъсне прѣширни ти (ереси ти), които тогава зели да изникновать между христяне ти. Така, по причина на учение то Арнево (за неравенство то на Сина Божия съ Бога Отца), той събралъ въ Никей пръвъ вселенский съборъ отъ владици и священици. Самъ Константинъ се покръстилъ прѣди смъртъ та си (337 г.).

Юлианъ отстъпникъ. Теодосий Великий. Отъ прѣмници ти на Константина Великий прочутъ е браточедъ му